

Arrest

nr. 123 614 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 november 2013 tot weigering van de verlenging van het BIVR en van de beslissingen van 21 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van de verlenging van het BIVR, nadat de ambtenaar-geneesheer op 7 november 2013 een medisch advies verleende. Deze beslissing tot weigering van de verlenging werd op 22 november 2013 aan verzoekers betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 21 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker t.a.v. beide verzoekers. Deze beslissingen werden op 22 november 2013 aan verzoekers verstuurd per aangetekende post. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

1.3. De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

NAAM:

H.A. (R.R.: xxx)

geboren te Hoktember op (...)1976

H.M. (R.R.: xxx)

geboren te Hoktember op (...)1934

+kinderen

H.A. geboren te Armavir op (...)2005

H.V. geboren te Armavir op (...)2007

H.N. geboren te Armavir op (...)2009

H.A. geboren te Dinant op (...)2011

Nationaliteit Armenië (Rep.)

adres: (...) 5500 FURFOOZ

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 30.04.2012 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat overeenkomstige artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 04.03.2011 en 11.05.2011. Dat dit verzoek door onze diensten op 20.05.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister geldig van 15.07.2011 tot 27.06.2012, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en) ;

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Er werden medische elementen aangehaald voor H.M. die niet weerhouden werden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 07.11.2013 onder gesloten omslag)

Er werden eveneens medische elementen aangehaald voor H.A. die niet weerhouden werden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 31.05.2012 onder gesloten omslag). De medische elementen aangehaald voor H.A. hebben echter niet geleid tot de gegrondheidsbeslissing d.d. 20.05.2011, Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen."

1.4. De motieven van de tweede en derde bestreden beslissing luiden identiek als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

*betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt
aan mevrouw, die verklaart te heten,
naam : H.*

voornaam : M.

geboortedatum : 27.12.1984

geboorteplaats : Hoktember

nationaliteit : Armenië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26 juli 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 16 november 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Brussel, 21.11.2013

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verzoekende partij vecht in éénzelfde verzoekschrift zowel de beslissing aan waarbij het BIVR niet verlengd wordt, als de beslissingen waarbij tot het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven worden.

2.2. Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen met twee verschillende voorwerpen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. De verzoekende partij kan beide onderscheiden beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij éénzelfde verzoekschrift. De verzoekende partij toont immers geenszins aan dat beide onderscheiden beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen. Beide onderscheiden bestreden beslissingen hebben een andere rechtsgrond en zijn daarenboven ook het resultaat van twee duidelijk onderscheiden verblijfsrechtelijke procedures. De eerste bestreden beslissing werd genomen op 12 november 2013, de tweede en derde bestreden beslissing werden genomen op 21 november 2013.

2.3. Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. *De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de beslissing inzake de niet-verlenging van het BIVR in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, eerst vermeld heeft in het inleidend verzoekschrift. Daarenboven kan ook aangenomen worden dat voor de verzoekende partij de niet-verlenging van het BIVR in het kader van haar medische regularisatieprocedure, de belangrijkste bestreden beslissing uitmaakt. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 21 november 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van het beginsel van het gezag van gewijsde dat door de artikelen 24, 25 en 28 van het Gerechtelijk Wetboek tot regel verheven wordt.

3.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 5 juni 2012 de verlenging van het BIVR weigerde. Tegen deze beslissing stelde de verzoekende partij een vordering in tot schorsing en annulatie bij deze Raad. De beslissing van 5 juni 2012 werd vernietigd door deze Raad bij arrest nr. 91 682 van 19 november 2012. De verwerende partij stelde cassatieberoep in tegen dit arrest, doch dit beroep werd door de Raad van State op 26 juni 2013 verworpen bij arrest nr. 224.093.

3.1.3. De verzoekende partij haar betoog faalt waar zij meent dat de Raad de beslissing van 5 juni 2012 hervormd heeft. De Raad heeft de voormelde beslissing namelijk vernietigd. De Raad kan immers aan de vreemdeling geen recht op verblijf toekennen. Wanneer een beslissing vernietigd wordt door de Raad wordt deze geacht nooit getroffen geweest te zijn. Het bestuur verliest bij het nemen van de nieuwe beslissing zijn discretionaire bevoegdheid niet, maar is evenwel gehouden rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest.

3.1.4. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het motief van het vernietigingsarrest. De Raad stelde in haar arrest van 19 november 2012 vast dat er een schending van artikel 9 van het K.B. van 17 mei 2007 werd aangetoond omdat de gemachtigde niet had nagegaan of de wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot de verblijfsmachtiging *"een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft"*.

3.1.5. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde *in casu* niet is nagegaan of de wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot de verblijfsmachtiging *"een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft"*. Uit de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, blijkt (*infra*) ten genoeg van recht dat dit wel degelijk gebeurd is. Het betoog van de verzoekende partij mist aldus juridische grondslag en kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 en tenslotte de schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de Raad vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

3.2.3. Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

3.2.4. De bestreden beslissing is gesteund op het motief dat *"Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van*

15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.”

3.2.5. In de bestreden beslissing wordt geduid dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indertijd werd toegekend aan verzoekers op grond van de medische problemen van verzoekster. Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Vervolgens wordt verwezen naar het besluit van een ambtenaar-geneesheer in diens medisch advies van 7 november 2013 dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Dit medisch advies van 7 november 2013, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, werd onder gesloten omslag samen met deze beslissing ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. De inhoud van dit medisch advies maakt dan ook integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing.

Dit medisch advies luidt als volgt:

“Geachte heer,
H.M. (R.R.: xxx)

Vrouwelijk

nationaliteit: Armenië

geboren te Hoktember op (...)1984

Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Ik verwijs naar een eerder medisch advies (d.d. 04/05/2011) van collega D. Toen werd een verblijf van 1 jaar voorgesteld. Voor mijn advies maak ik gebruik van de medische stukken die ons werden bezorgd sinds het laatste advies.

* Medisch getuigschrift (d.d. 17/05/2011) ingevuld door dr. D, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een "varices syndroom" heeft en hoofdpijn (neuralgie van Arnold);

* Medische getuigschriften (d.d. 15/03/2012) ingevuld door dr. D, psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een matig anxiodepressief syndroom heeft waarvoor hij psychotherapie volgt. De vermelding van doodsb bedreigingen in het thuisland moeten ernstig worden genomen maar vallen buiten de medische context van de huidige 9ter aanvraag;

* Verslag van mr. of mevr. K K, waarvan akte;

* Standaard medisch getuigschrift (d.d. 26/09/2013) ingevuld door dr. D waaruit blijkt dat betrokkene een anxiodepressief syndroom heeft met zelfmoordgedachten.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 28-jarige dame een depressie heeft waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld en psychotherapie krijgt. Afwezigheid van een behandeling zou volgens de bijgevoegde attesten van een psychiater kunnen leiden tot een verergering van de stress met een risico tot zelfdoding. Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie maar op basis van de beschikbare gegevens kunnen we afleiden dat de ernstige acute periode van de depressie inmiddels voorbij is. Dit is een duidelijke verbetering ("gravité modérée à sévère") met het moment waarop de verblijfsmachtiging werd verleend. Er zijn geen redenen te weerhouden dat deze gezondheidstoestand niet blijvend zou zijn. Deze stabiele verbeterde toestand werd verkregen onder behandeling die ook beschikbaar is in haar thuisland zoals verder zal blijken.

Verder worden er varices vermeld met een verergering tijdens de zwangerschap. Vermits de bevalling voorzien was voor midden november 2011 betreft het niet langer een actueel probleem. We weerhouden deze aandoening niet. Ook de vermelde hoofdpijn en andere symptomen worden niet weerhouden. Op de meest recente attesten wordt geen behandeling vermeld wat hun banaal karakter duidt. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCQI-databank1 van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 19/05/2011 met het uniek kenmerknummer AM-2057-2011 Betreffende de behandeling van de depressie, uit (1) blijkt dat de

huidige psychologische zorgen en psychomedicatie zoals vermeld in de attesten, beschikbaar zijn in Armenië.

Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen enkel naar het land van herkomst namelijk Armenië. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2011) blijkt dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat. Echter de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation For Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun re-integratie,

Deze terugkeerde kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Verder haalt de advocaat van betrokkene volgende punten in het verzoekschrift aan : het onvermogen en tekortkomingen van het medisch systeem en van de infrastructuur in Armenië, een gebrek aan financiële fondsen, de te hoge kost van hospitalisaties evenals het gebrek aan een sociale zekerheidssysteem etc. De advocaat van betrokkene baseert zich voor deze verklaringen op verscheidene bronnen in het verzoekschrift,

Echter, deze bronnen beschrijven een algemene situatie, en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op haar individuele situatie van toepassing is. Tevens dient vermeld te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft, rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Bovendien volstaat het dat de medicatie aanwezig is en het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene is geen reden om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk),

Betrokkene legt verder geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. (...)

Aangezien deze beslissing ook geldt voor betrokkens echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook zijn steentje hiertoe bijdraagt. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte tot 2010 verbleef geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

3.2.6. De Raad stelt allereerst vast dat in de bestreden beslissing niet wordt weerhouden dat er een verbetering is in het gezondheidssysteem in het herkomstland om te besluiten dat de tijdelijke verblijfsmachtiging niet wordt verlengd. Wel wordt geoordeeld dat de ziekte van verzoekster als dusdanig niet langer kan worden beschouwd als een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer evalueert in diens medisch advies van 7 november 2013 evenwel duidelijk de evolutie van de medische toestand van hoofdverzoekster, zoals afdoende blijkt uit volgende passages:

“volgens de bijgevoegde attesten van een psychiater kunnen leiden tot een verergering van de stress met een risico tot zelfdoding. Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie maar op basis van de beschikbare gegevens kunnen we afleiden dat de ernstige acute periode van de depressie inmiddels voorbij is”.

“Dit is een duidelijke verbetering (“gravité modérée à sévère”) met het moment waarop de verblijfsmachtiging werd verleend. Er zijn geen redenen te weerhouden dat deze gezondheidstoestand niet blijvend zou zijn. Deze stabiele verbeterde toestand werd verkregen onder behandeling die ook beschikbaar is in haar thuisland zoals verder zal blijken.”

“Verder worden er varices vermeld met een verergering tijdens de zwangerschap. Vermits de bevalling voorzien was voor midden november 2011 betreft het niet langer een actueel probleem. We weerhouden deze aandoening niet”.

“Ook de vermelde hoofdpijn en andere symptomen worden niet weerhouden. Op de meest recente attesten wordt geen behandeling vermeld wat hun banaal karakter duidt. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen”.

Zodoende is de ambtenaar-geneesheer wel degelijk nagegaan of de medisch toestand van de verzoekende partij voldoende ingrijpend, niet slechts tijdelijk, veranderd is, om te kunnen oordelen of een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, al dan niet, verlengd dient te worden.

3.2.7. De conclusie waartoe de ambtenaar-geneesheer kwam, na de voormelde vaststellingen zoals weergegeven onder punt 3.2.6., luidt dan ook als volgt: *“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieks op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”*

3.2.8. Niet enkel de ambtenaar-geneesheer in diens medisch verslag maar ook de gemachtigde komt bijgevolg in diens bestreden beslissing tot de vaststelling dat, in toepassing van artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 werd nagegaan of de verandering van de (medische) omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, waarbij door de ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat er inderdaad voldoende verbetering bestaat om te oordelen dat het BIVR niet verlengd dient te worden. Doch, slechts nadat de ambtenaar-geneesheer in diens verslag daartoe het nodige onderzoek en vaststellingen heeft verricht.

Een en ander blijkt overigens duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing van 12 november 2013:

“Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S., 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Er werden medische elementen aangehaald voor H.M. die niet weerhouden werden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 07.11.2013 onder gesloten omslag) Er werden eveneens medische elementen aangehaald voor H.A. die niet weerhouden werden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 31.05.2012 onder gesloten omslag). De medische elementen aangehaald voor H.A. hebben echter niet geleid tot de gegrondheidsbeslissing d.d. 20.05.2011.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

- 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*

Een schending van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.9. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 bepaalt het volgende:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde".

3.2.10. *In casu* heeft de gemachtigde de ambtenaar-geneesheer om een medisch advies verzocht. De ambtenaar-geneesheer heeft de medische aandoeningen van de verzoekende partij onderzocht en is tot de vaststelling gekomen dat de medische situatie van verzoekende partij inmiddels stabiel is en dat deze verbetering werd verkregen onder behandeling die ook beschikbaar is in haar thuisland.

3.2.11. De ambtenaar-geneesheer heeft in het medisch advies van 7 november 2013, anders dan de verzoekende partij laat uitschijnen, wel degelijk gemotiveerd omtrent het standaard medisch getuigschrift van 26 september 2013. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat verzoekende partij een anxio-depressief syndroom heeft met zelfmoordgedachten. Doch de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat het vermelde risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie. Op basis van de beschikbare gegevens kan echter afgeleid worden dat de ernstige acute periode van de depressie inmiddels voorbij is, wat een duidelijke verbetering is met het moment waarop de verblijfsmachtiging werd verleend. Het weze herhaald dat deze verbetering werd verkregen onder behandeling die ook beschikbaar is in haar thuisland. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Met haar vage beschouwingen en loutere verwijzing naar een attest van haar eigen arts, toont verzoekende partij niet aan dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze tot zijn advies is gekomen.

3.2.12. Het loutere gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel heeft dan de behandelend arts, maakt op zich niet dat het advies kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij stelt daarenboven in haar inleidend verzoekschrift namelijk zelf dat haar gezondheidstoestand gestabiliseerd is. Zij verwoordt het als volgt: *"Dat vastgesteld dient te worden dat de gezondheidstoestand van de verzoekster niet verbeterd is, maar op zijn best gestabiliseerd is. Dat deze stabilisatie het gecombineerd resultaat is van de follow-up en van de behandeling waarover zij in BELGIË beschikt, evenals van het veiligheidsgevoel dat zij in ons land ondervindt. Dat dit bevestigd is door het standaard medisch getuigschrift dat op 26 september 2013 door Dr. D opgemaakt werd."*

Hetgeen overigens bevestigd werd in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 november 2013. Verzoekende partij houdt echter voor dat deze stabilisatie het gevolg is van de follow-up en van de behandeling waarover zij in België beschikt, terwijl uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de medische zorgen in Armenië zowel beschikbaar als toegankelijk zijn.

3.2.13. In een tweede onderdeel levert verzoekende partij kritiek op het medisch advies van 31 mei 2012 betreffende de dochter van verzoekende partij, H.A. Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde zich zou hebben beperkt tot het hernemen van het medisch getuigschrift van de ambtenaar-geneesheer van 31 mei 2012 en dat dit geenszins de huidige medische toestand van de dochter weerspiegelt. Deze kritiek kan niet worden weerhouden. Vooreerst gaat de verzoekende partij voorbij aan de inhoud van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij zijn aanvraag. Hieruit vloeit voort dat verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken. Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe de door haar ingestelde procedures te vervolledigen en te actualiseren.

3.2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geen recente medische stukken betreffende de gezondheidstoestand van A.H. heeft overgemaakt. Het kan de ambtenaar-geneesheer dan ook niet worden tegengeworpen dat het medisch advies niet de huidige medische toestand van haar dochter zou weerspiegelen. Op heden kan dan ook nog steeds terecht worden besloten dat de dochter van verzoekende partij, zoals de ambtenaar-geneesheer vaststelt: *"een chronisch verstopte"*

neus had waarvoor ze eventueel geopereerd werd in 2011. Hiervan is echter geen bevestiging. In ieder geval is dit geen aandoening die ernstig is in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet". Te meer nu er voor het overige geen indicaties voorhanden zijn dat het niet om een zogenaamde banale ziekte gaat. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing ook duidelijk dat de medische elementen aangehaald voor de dochter van de verzoekende partij niet hebben geleid tot de gegrondheidsbeslissing van 20 mei 2011. Verzoekende partij haar beschouwingen zijn niet dienstig.

3.2.15. In een derde en laatste onderdeel van het tweede middel levert verzoekende partij kritiek op het onderzoek dat de ambtenaar-geneesheer heeft gevoerd betreffende de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen in Armenië. Verzoekende partij houdt voor dat in de bestreden beslissing niets toelaat te bepalen of er sinds verzoekende partij haar machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in Armenië een verandering heeft plaatsgevonden wat betreft de zorgen en de follow-up die de gezondheidstoestand van verzoekende partij vereist. Voorts voert verzoekende partij kritiek op het feit dat de informatie afkomstig uit de MedCOI-databank dateert van 19 mei 2011, terwijl haar initiële aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dateert van 20 mei 2011.

Verzoekende partij toont met haar betoog echter niet aan dat de medische informatie van de MedCOI-databank incorrect zou zijn. Noch toont verzoekende partij aan dat huidige psychologische zorgen en psychomedicatie niet beschikbaar zouden zijn in Armenië. Ook met betrekking tot het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië voert verzoekende partij dezelfde kritiek, gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer zich beroept op gegevens uit 2010 en 2011. Verzoekende partij toont met haar kritiek andermaal niet aan dat de medische informatie van het rapport van Caritas en het Algemeen Ambtsbericht van Armenië niet correct zou zijn, noch toont zij daarmee aan dat de huidige psychologische zorgen en psycho-medicatie niet toegankelijk zouden zijn in Armenië.

De Raad benadrukt dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk stelt dat de stabiele verbeterde toestand verkregen werd onder behandeling die ook beschikbaar is het land van herkomst van de verzoekende partij. Het volstaat om de omstandige en gedetailleerde motivering aangaande de toegankelijkheid én de beschikbaarheid van de benodigde medische zorgen en opvolging zoals omschreven in de motivering van de bestreden beslissing na te lezen om vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek voerde naar de benodigde medische zorgen en opvolging in Armenië, met als helder resultaat de vaststelling dat deze zorgen inderdaad beschikbaar en bovendien toegankelijk zijn voor de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij zich niet zou kunnen beroepen op hulp van de International Organisation for Migration, noch toont zij aan dat zijzelf of haar partner geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Het motief dat verzoekende partij in Armenië tevens beroep zou kunnen doen op familie, vrienden of kennissen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen of voor tijdelijke financiële hulp, laat verzoekende partij eveneens onbesproken.

3.2.16. Tenslotte geldt dat de beschouwingen inzake het verwijderen van vreemdeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, evenmin ter zake zijn, nu de bestreden beslissing van 12 november 2013 geen verwijderingsmaatregel bevat.

Ten overvloede merkt de Raad op dat reeds in de bestreden beslissing gemotiveerd werd aangaande artikel 3 van het EVRM. Zo motiveerde de ambtenaar-geneesheer in diens medisch advies van 7 november 2013 als volgt: *"Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Bovendien volstaat het dat de medicatie aanwezig is en het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene is geen reden om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk).*

Ook de gemachtigde komt, na de weergave van andere motieven, concluderend tot deze vaststelling in de bestreden beslissing van 12 november 2013: *"Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."*

3.2.17. De Raad stelt vast dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze, met verwijzing naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft beslist dat het BIVR niet langer kon worden verlengd. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd zou zijn. Al evenmin is er sprake van een 'manifeste beoordelingsfout'.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC